

Liber din robia homosexualității

de Oscar Galindo (Mexic)

Numele meu este Oscar Galindo și am trăit în Mexic toată viața mea. M-am născut într-o familie prezbiteriană și am crescut în biserica prezbiteriană până la vârsta de 15 ani. Sunt cel mai mic dintre cei trei copii: fratele meu este cel mai în vârstă, apoi sora mea și în sfârșit eu. Părinții mei au divorțat când aveam 3 ani. Tatăl meu a încercat întotdeauna să îngrijească de nevoile noastre materiale dar nu a fost niciodată un părinte apropiat sau iubitor.

Tânjeam să am un tată. Mama mea lucra ca profesoară și obișnuiam să-i spun: „Mami, vreau să am un tată. Vrei să faci rost de unul pentru mine, te rog?” Dar nu s-a întâmplat niciodată.

Când eram cam de 12 sau 13 ani, am început să dezvolt modele de dependență precum încercarea de a atinge tipi în autobuze sau de a-i privi în băile publice. Apoi am avut prima mea experiență cu sexul. M-am simțit foarte murdar și am alergat acasă și am făcut o baie în timp ce plângeam și ceream iertare lui Dumnezeu. Dar câteva zile mai târziu încercam să-mi amintesc unde spusese tipul că locuiește.

Când aveam numai 14 ani am devenit din ce în ce mai implicat în sex cu necunoscuți. Eram foarte impulsiv. Când eram în autobuz mă așezam lângă un tip și încercam să-l ating. Uneori unii mă băteau zdravăn, în timp ce alții credeau că vreau să-i jefuiesc și se enervau foarte tare pe mine.

Familia mea era conștientă de situația mea. Mama mea m-a dus la doctor pentru un control fizic fiindcă se temea că aș fi putut contracta o boală venerică. M-a dus și la alți doctori, psihologi și psihiatri. Dar m-am dus numai pentru că vroiam să înțeleagă că NU AVEAM DE GÂND SĂ MĂ SCHIMB. Nu vroiam să mă schimb și prin urmare nu s-a întâmplat nimic.

Am început să merg la petreceri gay, să beau și să vin acasă foarte târziu. Mama mea era foarte supărată și a încercat să mă „schimbe”. M-am supărat mai tare decât s-a supărat ea, așa că m-am hotărât să plec de acasă. Am fugit în unul din cele mai mari orașe din lume: Mexico City (la o depărtare de 2 ore de casa mea): Acolo am întâlnit o mulțime de gay și, deși în cele din urmă m-am întors acasă, de atunci m-am dus frecvent în Mexico City ca să vizitez baruri, discoteci, localuri sexuale și saune.

Am avut primul meu partener gay când aveam 17 ani. „M-am îndrăgostit” cu adevărat de acel tip dar el m-a rănit foarte

mult. Întreaga mea familie știa că am o relație foarte nesănătoasă cu acel jucător de fotbal bisexual în vârstă de 22 de ani. O dată m-a încurajat să beau în exces. După aceea experiență am jurat că nu voi mai trece niciodată printr-o asemenea experiență. De atunci am încercat să nu mai fiu victima, ci mai degrabă cel care victimizează.

Când am înțeles că relațiile gay implică de obicei mult conflict, am început să beau tot mai mult și să mă duc la chefuri în week-end.

Aceasta a continuat până la vârsta de 25 de ani, încercând uneori să găsesc un iubit, întrebându-mă întotdeauna când găseam pe cineva: „Ar putea fi tipul acesta Domnul Potrivit?” Am încercat să am o relație bună, numai ca să ajung frustrat câtva timp mai târziu. Am găsit refugiu în alcool și în întâlniri sexuale anonime la localuri rău-famate, saune, toaile publice și oriunde în altă parte.

La vârsta de 25 de ani, după un chef cu băutură, mă simțeam bolnav și sănătatea mea era extrem de afectată. Locuiam cu mama mea dar ea lucra în alt oraș în acea vreme. Eram singur, foarte abătut, simțindu-mă frustrat, deprimat, și în mare durere din punct de vedere fizic, emoțional și spiritual. Am făcut o evaluare a vieții mele: eram singur, bolnav, stilul meu de viață îmi adusese numai durere, supărare și disperare. Aveam nevoie să mă schimb, dar încercasem și nu fusesem în stare.

Pe când meditam la aceasta, în întunericul camerei mele au apărut deodată doi „îngeri”! „Suntem aici pentru că Isus te iubește, și noi te iubim de asemenea.” M-au îmbrățișat, m-au sărutat pe obraji și mi-au împărtășit vestea bună a mântuirii. Am început să plâng cu sughituri și în mijlocul plânsului l-am cerut Domnului să intre în viața mea. Am plâns neîncetat o săptămână întreagă!

Am început să „beau” altceva: Biblia, și să memorez versete. Și când am putut, am început să frecventez o biserică. Am căutat informații despre misiuni pentru foștii gay. Am găsit una în Mexico City. Nu știau multe despre cum să ajute. Știam că dorințele homosexuale nu vor dispărea instantaneu. Credeam că Dumnezeu va face ceva... dar când? Nu aveam răspunsul.

M-am gândit la o misiune de eliberare pentru că fusesem implicat în unele activități care deschiseseră ușa demonilor. Misiunea de eliberare a ajutat dar dorințele nu au dispărut. În

marturii

biserică nu era disponibilă consilierea. Câtva timp mai târziu, am început să cad sexual. Am fost foarte dezamăgit cu mine însumi, dar nu cu Dumnezeu. Știam că era responsabilitatea mea, dar nu știam cum să capăt control asupra ispitelor. Învățăturile bisericii păreau prea „spirituale” pentru nevoile mele.

Apoi am auzit despre Exodus. Am început să cumpăr unele cărți, mărturii și resurse de la ei. Deși nu știam prea multă engleză, am hotărât că voi traduce acele cărți, învățături și mărturii (așa am învățat cea mai mare parte din engleza pe care o știu). Mi-a luat șase luni ca să traduc prima carte: „Consiliindu-l pe homosexual” de Michael Saia. Am început să învăț tot mai multe despre cauzele homosexualității, dependența emoțională, realitatea schimbării și o mulțime de alte lucruri. Eram chiar înfometat după acea informație. Mai târziu (poate ani de zile mai târziu), am înțeles că prin ea însăși, cunoașterea nu aduce restaurare și împlinire. Aceasta nu s-a înfăptuit prin citirea uriașei biblioteci pe care o obținusem, ci mai degrabă printr-o relație personală cu Dumnezeu, încetul cu încetul, pas cu pas, în timpul acestor zece ani. Să învăț într-un mod practic a fost uneori solicitant, dureros și frustrant. Dar Duhul Sfânt m-a ajutat să continui, să aștept de la Dumnezeu, să mă încred în El în ciuda așteptărilor și întrebărilor mele fără răspuns. În ciuda eșecurilor mele, doream profund tot ce avea Dumnezeu pus de o parte pentru mine.

Privind în urmă, realizez că a meritat efortul. Trăiesc o nouă experiență a libertății și o relație reînnoită cu Tatăl. Nu mai sunt implicat în activitatea homosexuală. Uneori mă simt încă atras de bărbați dar gândul la sexul homosexual mă face să mă simt puțin dezgustat. Nu mă mai văd comportându-mă ca un homosexual. Îi mărturisesc imediat ispitele mele lui Dumnezeu, înainte ca ele să devină păcat, și merg înainte, odihnindu-mă în Domnul.

Știu că trebuie să am o relație personală, zilnică și constantă clipă de clipă cu Isus pentru a continua modul de a deveni mai puternic, mai sănătos, și pentru a crește în masculinitatea și heterosexualitatea mea. În timp ce învăț mai multe de la Dumnezeu, înțeleg că am nevoie de El tot mai mult, și că mai am un drum lung de străbătut.

Acum am libertatea de a împărtăși despre această călătorie de restaurare și de a spune că este posibil să ieși din homosexualitate, dar cel mai bun mod de a o face și lucrul pe care trebuie să-l faci înainte de toate, este să stabilești o relație personală, intimă, profundă, permanentă, de zi cu zi, cu Creatorul nostru.

Am început recent primul meu grup de sprijin în unul dintre cele mai mari orașe ale lumii: Mexico City. Îi ajutăm pe cei care se luptă, pe membrii familiei lor și pe prietenii lor. Ne-

am rugat pentru aceasta mulți ani și acum aproape că pot auzi glasul lui Dumnezeu confirmând această chemare în viața mea. Între timp continui umblarea mea de zi cu zi cu Domnul, crescând în El, învățând de la El, „alergând cu răbdare în cursa care ne stă înaintea, uitându-mă țintă la Isus, Autorul și Desăvârșirea credinței noastre” (Evrei 12:1-2).